

Tussen de MENSEN

Echte verhalen, uit het leven gegrepen. Op deze plek kunt u ze delen met de andere lezers van Dag Allemaal. Verhalen van ziekte en rampspoed, maar ook van veerkracht en hoop. Want het leven spaart niemand, maar heeft ook zo ontzettend veel moois te bieden.

BLINDE MANUEL DELAERE MAAKT INDRUK IN DE AUDITIES VAN 'THE GREATEST DANCER'

Tijdens een bergvakantie met een blindenorganisatie gaf Manuel z'n medereizigers dansles.

Perifeer ziet hij nog wat schimmen, maar een ongeneeslijke oogziekte doet het regenboogvlies van Manuel Delaere (43) onverbiddelijk afsterven. Toch is deze burgerlijk ingenieur nu al dé revelatie van 'The Greatest Dancer Van Vlaanderen'. 'Door mijn tastzin voel ik zelfs de voetenstand van m'n partners aan. Die zeggen weleens dat het lijkt of ik béter zie dan zij.'

'Veel vrouwen denken:
Oei, een blinde.
**TOT ZE MIJ
ZIEN DANSEN!**

Manuel en z'n danslerares, en tegelijk partner in 'The Greatest Dancer', Michèle.

Manuel toen hij 24 was, op oudejaarsavond.

Door het leven walsen ondanks een zware beperking. Manuel laere doet het, letterlijk. Perfect synchroon met zijn danspartner Michèle Martens maakte hij al zijn danspasjes in 'The Greatest Dancer in Vlaanderen'. 'Ons eerste grote optreden', zegt hij trots. Een hele zomer offerde de tentenaar vakantiedagen op in zijn act in te oefenen in inclusieve dansschool van Michèle, die als professioneel danseres al samenwerkte met Garry Hagger, Tom Dice en Belle Perez. Om auditie te mogen doen, moest het duo een strenge selectieprocedure doorlopen. Tot grote opluchting van Manuel. 'Ik wilde niet afgeschilderd worden als een rariteit. Mijn deelname

aan 'The Greatest Dancer' gaf me het gevoel erbij te mogen horen.' **Zo'n dansje instuderen vergt vast een grote inspanning als je een visuele beperking hebt?** **Manuel:** Natuurlijk. Elke stap moet duidelijk en consequent verwoord worden. **Michèle:** Andere studenten volgen mijn passen in de spiegel. Een partner met een visuele beperking moet je bij de hand nemen. Er is meer lichaamscontact. **Manuel:** Dat helpt om me te oriënteren, want dat is het lastigste. Zeker na een draai-beweging. Door het wegval-len van mijn zicht is mijn tast-zin veel scherper geworden. In contact met mijn danspart-ner voel ik zelfs de stand van haar voeten aan. Sommige

medestudenten zeggen: 'Je ziet precies meer dan iemand die kan zien.' (lacht)

Maar je ziet echt niks meer?

Manuel: Mijn centraal zicht is weg. Perifeer zie ik nog schimmen en een beetje licht, maar niet als ik in beweging ben, zoals tijdens het dansen. Mijn ogen blijven helaas achteruitgaan. Retinitis pigmentosa, een oogziekte waarbij het regenboogvlies langzaam aan afsterft, is ongeneeslijk.

Wanneer heb je ontdekt dat je de ziekte had?

Manuel: Rond mijn 12de kreeg ik problemen met mijn zicht, maar omdat zo'n diagnose ontzettend zwaar weegt, ben ik pas rond mijn 16de naar de oogarts gestapt.

Zo'n slecht nieuws doet je wereld toch instorten?

Manuel: (knikt) Maar mijn positieve ingesteldheid was sterker. Ik wilde iets van mijn leven maken. En thuis had ik het beste voorbeeld. Mijn moeder, die toen zelf al blind was door de ziekte, is heel zelfstandig gebleven. Ze is jarenlang voorzitter geweest van Vebes, de vereniging voor blinden en slechtzienden en

zetelt nog altijd in de Nationale Hoge Raad voor Personen met een Handicap, die de Belgische politiek adviseert.

En je hébt iets van je leven gemaakt. Je bent gediplomeerd burgerlijk ingenieur.

Manuel: In mijn studententijd waren de voorzieningen nochtans minimaal. Ik was al slechtziend, kon niet meer op de lijntjes schrijven en kreeg zoveel hoofdpijn van studeren dat ik vóór de examens slechts tijd had om mijn cursus één keer te lezen. Gelukkig heb ik een goed geheugen. Dat komt goed van pas in m'n fulltime job als computeringénieur.

'Ik wil iets van m'n leven maken en thuis had ik het beste voorbeeld. Mijn mama is ook blind maar zetelt nog altijd in de Hoge Raad voor Personen met een Handicap'

Makkelijk is anders, toch?

Manuel: Met een spraaksysteem dat elk scherm afleest, lukt het wel. Ik wil zo lang mogelijk actief blijven, maar ben wel een spaarpotje aan het aanleggen voor moeilijke-tijden. Ik betaal mijn eigen appartement af, kook zelf en lekker en vul mijn eigen belastingformulier in. (lacht)

Klinkt super, maar je hebt het vast ook soms lastig?

Manuel: Ja. Mijn vrijheid is zeer beperkt. Om boodschappen te doen moet ik hulp inschakelen, in plaats van snel even in de supermarkt binnen te springen. Maar het zwaarst weegt het wegvallen van het sociaal contact. Toen ik stu-

deerde, kon ik nog terugvallen op mijn medestudenten. Af en toe werd er wel met mijn gesukkel gelachen, maar met de beste bedoelingen. Iedereen stond klaar om bij te springen, al was het maar om de weg naar het toilet te wijzen. Met de studentenfanfare ging ik op alle feestjes spelen. Ik was een showman met m'n dwarsfluit, iederéén kende mij en riep me na op straat. Een geweldige tijd was dat.

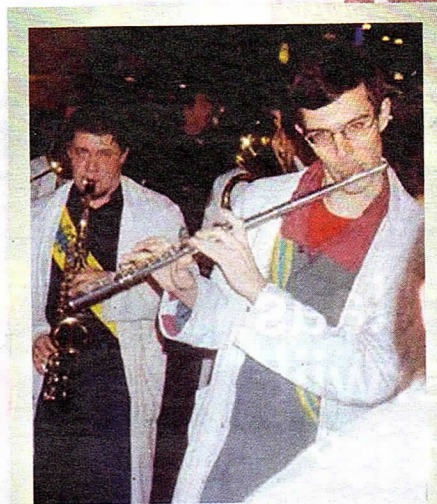
Tegenwoordig is het anders?

Manuel: Mijn enige contact van toen is een studiegenoot die ook in Gent is blijven plakken. En maak als blinde maar eens vrienden. Ga met je witte stok op café en niemand spreekt je aan. Kom je zonder en loop je daardoor ergens tegenaan, dan denkt iedereen

'Maak als blinde maar eens vrienden. Als je met een witte stok binnenkomt, spreekt niemand je aan. Doe je 't zonder en bots je ergens tegenaan, denkt iedereen dat je dronken bent'

dat je dronken bent. Als ik op stap ga, probeer ik altijd in gezelschap te zijn want alleen merk ik niet eens of iemand zin heeft in een babbeltje. Of of er iemand is die mij kent. Ik heb ook geen lief meer. Liefst zou ik iemand leren kennen die mijn passie voor dansen deelt. Maar op een vrouw afstappen om een praatje te slaan, dat gaat niet zomaar. Ik moet afgaan op de stem. Vaak kan ik daar wel de lichaamsbouw uit afleiden, maar leeftijd is moeilijker in te schatten.

Michèle: Och, Manuel heeft

In de studentenfanfare was Manuel een echte showman. 'Iedereen kende me, en riep me na op straat.'

keuze genoeg. Hij is zo'n knappe en ondertussen goede danser. Een beetje een player zelfs... (knipoogt)

Manuel: Zelfs op dansfeestjes aarzelen vrouwen als ze me met blindengeleidehond zien. 'Oei, nen blinde. Dat zal niet vet zijn.' Frustrerend. Tot ze zien hoe goed ik kan dansen. Dan komen ze allemaal af. En komen ze terug!

Hoe heb je de danskriebels te pakken gekregen, Manuel?

Manuel: Op een dansavond tijdens een vakantie in mijn jeugdijaren. Kort nadien ben ik begonnen met swing, rock-'n-roll en ballroom. Ik ging lang samen dansen met mijn vriendin, maar toen die relatie stukliep, bleken de voorzieningen in een gewone dansschool ontoereikend. Zo ben ik terechtgekomen bij Michèle, die af en toe al lessen gaf aan mensen met een beperking.

Michèle: Door Manuel heb ik het licht gezien. Sindsdien wordt er in mijn dansschool inclusief gedanst. Met of zonder beperking, iedereen volgt samen dansles. Een primeur voor Vlaanderen.

En dat marcheert?

Michèle: Heel zeker. Sommige leerlingen hebben wel afgehaakt hierdoor, en er zijn ook blinden die niet willen

'Met m'n hond een balzaal binnenstappen, een vrouw ten dans vragen en dan alle monden doen opvallen van verbazing: daar droom ik van.'

afhangen van zienden. Jammer voor hen, inclusief dansen heeft zoveel meerwaarde. Door de grote nood aan interactie leren we ook van elkaar. Ik ben er zelfs een betere lesgeefster door geworden omdat je al doende nieuw technieken en trucjes ontwikkelt.

Je hebt hier echt je plek gevonden, Manuel.

Manuel: Ja. De sfeer in deze dansclub is intiemer. Hier heb ik echt een nieuw sociaal leven opgebouwd en een stukje vrijheid herwonnen. Het vult een zekere leegte in mijn leven op. Tegenwoordig ben ik makkelijk vier tot vijf dagen per week in de dansschool.

Af en toe blijkbaar ook om zelf dansles te geven?

Manuel: Ja, ik geef privéles aan beginners en groepen met slechtzienden.

Michèle: Manuel is mij zelfs aan het leren quicksteppen.

Manuel: Ik heb zelf geen kinderen. Dit is mijn manier om kennis te delen over mijn passie. De kansen die ik heb

gekregen, wil ik ook aan lotgenoten bieden. Vaak sluiten die liever aan bij verenigingen voor slechtzienden, maar nadat ik afgelopen zomer, tijdens een bergvakantie met een blindenorganisatie, enkele salsalessen aan mijn medereizigers heb gegeven, komen er af en toe toch een paar naar onze inclusieve dansworkshops.

En met 'The Greatest Dancer' wil je ze allemaal over de streep trekken?

Manuel: Hopelijk zet het lotgenoten aan om ook eens in hun buurt te informeren naar inclusieve danslessen. Weet je waar ik soms van droom? Om met mijn hond een danszaal binnen te stappen, een vrouw ten dans te vragen en met mijn kunstjes alle monden te doen opvallen van verbazing. Ook daar kwam 'The Greatest Dancer' wel wat aan tegemoet. ■

OP TV 'The Greatest Dancer Van Vlaanderen' Zaterdag • 20u20 • Eén